

Arrest

nr. 279 743 van 4 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De wnd. voorzitter van de IIde kamer,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. BAELDE en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 november 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische dochter A.N.N., geboren op X.

1.5. Op 24 mei 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/11/2021 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn kind van de Belgische nationaliteit, de genaamde A.N.,N. (...) ((...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene, onder de alias A.R., M.A.N. (...) geboren te Bagdad op 29/08/1993 en van de Iraakse nationaliteit, voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten dd. 30/12/2020 voor een periode van 3 jaar, hetwelke hem werd betekend op 30/12/2020. De termijn van het inreisverbod begint pas te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami C-225/16 dd. 26.07.2017). Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene ten gevolge het inreisverbod het land heeft verlaten. Desgewenst kan om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod gevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor betrokkene's woon- of verblijfplaats in het buitenland, overeenkomstig de bepalingen van art. 44 decies van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot het Belgische grondgebied. Bij het nemen van het inreisverbod was reeds sprake van een partner - de genaamde A.,S. (...) met wie de betrokkene een buitenechtelijke relatie onderhield. Mevrouw A. (...) was en is gehuwd met de heer C.E. (...). Uit de buitenechtelijke relatie van betrokkene met mevrouw A. (...) werd een buitenechtelijke dochter geboren, met de naam bij geboorte 'C.N. (...)'. Na vonnis door de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, werd de familienaam gewijzigd naar 'A.N.,N. (...)'. Betrokkene bleek immers de biologische vader en werd als wettelijke vader erkend door de rechtbank. Het kind is heden de referentiepersoon in de aanvraag gezinshereniging, in functie waarvan betrokkene verblijfsrecht wenst te bekomen. Echter, het bestaan van het kind geeft betrokkene niet rechtstreeks recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging bekeken te worden wat de precieze band is met het kind. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend.

Ter staving van de aanvraag, voegt de advocaat van de betrokkene volgende stukken toe

- Schrijven advocaat dd 17/11/2021, met stukken ter staving van de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon, en ter staving van de 'gezinscel' / affectieve en/of financiële band met het kind:

o In kracht van gewijsde getreden vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg, West- Vlaanderen, afdeling Brugge dd. 25/06/2021

o Aangepaste geboorteakte van de referentiepersoon. dd. 15/11/2021, ten gevolge van dit vonnis

o Verschillende foto's (selfies), niet van digitale datum voorzien, van betrokkene en de referentiepersoon, in verschillende contexten: in de wagen, in een thuiscontext, op uitstap, in gezelschap van een derde, in een speeltuin, aan de zee, met elkaar communicerend in een videochat

o Een verklaring van de moeder van de referentiepersoon en ex-vriendin van betrokkene, mevrouw A.,S. (...) dd. 31/10/2021, stellende dat betrokkene sinds januari 2021 tweewekelijks contact onderhoudt met zijn dochter en haar cadeautjes schenkt. Deze verklaring vermeldt eveneens een mondeling overeenkomst tussen de biologische ouders aangaande alimentatie van betrokkene vanaf december 2021. Noch de regeling op alimentatie, noch de bezoekenregeling waarvan sprake in deze verklaring werden vastgelegd in een formele overeenkomst en werden derhalve niet toegevoegd aan huidige aanvraag gezinshereniging.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Uit het administratief dossier en het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg blijkt dat het kind N. (...) samenwoont met haar moeder en de heer C. (...), die het feitelijk vaderschap opneemt sinds de geboorte van het kind. Het relaas van het vonnis stelt dat de echtgenoten zich sinds de echtelijke moeilijkheden ten gevolge van de buitenechtelijke relatie van mevrouw verzoend hebben en dat de echtgenoten het kind N. (...), samen met hun twee andere kinderen opvoeden. Anderzijds erkent de rechtbank dat betrokkene zijn vaderrol wenst op te nemen en besloot ertoe dat - op basis van DNA-onderzoek - de vordering tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van betrokkene over het kind N. (...) gegrond is. Betrokkene heeft nooit samengewoond met het kind en heeft tot begin januari 2021 slechts sporadisch contact gehad met zijn dochter. Het is pas sinds januari 2021, volgens verklaring van de moeder, dat er sprake is van een opbouwende band tussen betrokkene en zijn dochter, via tweewekelijkse bezoeken. Behoudens die verklaring en een aantal foto's werd er echter niets voorgelegd waaruit blijkt dat die verklaring daadwerkelijk op realiteit steunt. Het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring kan niet worden uitgesloten. Wat cruciaal is in de beoordeling van de verblijfsaanvraag van betrokkene - rekening houdende met het nog steeds van kracht zijnde inreisverbod - is de vraag of er van een afhankelijkheidsrelatie sprake is en wel in dien verstande dat het kind N. (...) haar leven in België, rekening houdende met haar leeftijd, niet zou kunnen verderzetten zonder aanwezigheid van haar wettelijke vader. Zelfs indien we aannemen dat de verklaring van de moeder wel degelijk correct is en er dus wel degelijk sprake is van een band tussen vader en kind gezien de vader wel degelijk de moeite neemt om de band op te bouwen, moet worden vastgesteld dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder is en het kind opgroeit in het gezin van de moeder en stiefvader. Daarom kan niet worden aangenomen dat de emotionele en psychosociale ontwikkeling van het meisje fundamenteel verstoord zal zijn door de tijdelijke scheiding van haar vader. Gezien de context lijkt ons het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding van de ouder die onderdaan van een derde land is, eerder beperkt. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft het huishouden en het levensonderhoud van kind alsook het toezicht, de opvoeding) verder - desgevallend tijdelijk - samen met haar echtgenoot te dragen. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

De Rechtbank van Eerste Aanleg stelt dat de erkenning van de biologische vader in het belang is van de emotionele ontwikkeling van het kind, maar maakt in de bevindingen geen nota van de wel zeer specifieke verblijfssituatie van meneer, zijnde het inreisverbod. De huidige beslissing doet geen afbreuk aan de bevindingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg aangaande het vaderschap van betrokkene, maar motiveert dat deze vaderrol vorm kan krijgen binnen de context van het inreisverbod. Buiten een verklaring op eer van de moeder, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, werd vooralsnog geen formele bezoeksregeling vastgelegd tussen de ouders voor het kind N. (...), noch werd een officiële alimentatieregeling of financiële steunmaatregel van betrokkene in de opvoeding van zijn dochter aangetoond. Niets belet betrokkene om, het inreisverbod respecterend, vooralsnog een bezoek- en financiële ondersteuningsregeling overeen te komen met de moeder. Zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan de vader in het buitenland, is het best mogelijk om verder contact te houden met het kind en de affectieve relatie verder uit te bouwen en/of te onderhouden. Financiële engagementen tegenover het kind (voor zover daar sprake zou van zijn) kunnen ook nagekomen worden vanuit het buitenland. Gezien deze mogelijkheden, kan allerminst worden gesteld dat kind België zou moeten verlaten, ten gevolge deze negatieve beslissing betreffende het verblijf van betrokkene. Het kind heeft de Belgische nationaliteit, is hier voldoende met zorg omkaderd, wordt hier goed begeleid en opgevolgd waardoor - het allerminst het land zou moeten verlaten om het welzijn van het kind te kunnen vrijwaren.

Bovendien betreft de verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten in hoofde van betrokkene, slechts een tijdelijke maatregel. De maatregel heeft dus niet niet tot

gevolg dat hei betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor de duur van het inreisverbod, het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Eens betrokkene zijn verantwoordelijkheid jegens de Belgische autoriteiten heeft nageleefd, belet niets hem een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn dochter op te starten en om de mogelijkheden te scheppen om zijn vaderschapsrol in een dichtere nabijheid van zijn dochter te kunnen verderzetten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Belgisch kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van België te moeten verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringsbeslissing. Betrokkene diende in totaal 5 asielaanvragen in, waarvan 2 daterende na het inreisverbod, dd. 29/01/2021 resp. dd. 28/06/2021. In het kader van deze asielaanvragen werd onderzocht en geoordeeld dat de vrees en het vermeende gevaar om terug te keren naar de herkomstregio voor betrokkene ongegrond zijn. Uit deze onderzoeken kan bijgevolg worden afgeleid dat de situatie in de herkomstregio niet kan worden ingeroepen als een argument om de Schengenzone niet te verlaten en dat het inreisverbod door betrokkene wel degelijk kan worden nageleefd.

Geen van de andere voorgelegde documenten doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient het inreisverbod te respecteren. “

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 9 en 11 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt (stuk 1):

“Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

(...)

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met eik van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

(...)

Bovendien betreft de verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten in hoofde van betrokkene, slechts een tijdelijke maatregel.

(...)

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Belgisch kind ertoe zou dwingen de betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van België te moeten verlaten. Deze vaststelling en het feit dat het betekende inreisverbod nog steeds geldig is, rechtvaardigt deze weigeringsbeslissing. Betrokkene diende in totaal 5 asielaanvragen in, waarvan 2 daterende na het inreisverbod, dd. 29.01.2021 resp. dd. 28.06.2021. in het kader van deze asielaanvragen werd onderzocht en geoordeeld dat de vrees en het vermeende gevaar om terug te keren naar de herkomstregio voor betrokkene ongegrond zou zijn. Uit deze onderzoeken kan bijgevolg worden afgeleid dat de situatie in de herkomstregio niet kan worden ingeroepen als argument om de Schengenzone niet te verlaten en dat het inreisverbod door betrokkene wel degelijk kan worden nageleefd. "

In casu werden echter alle wettelijke voorwaarden voor de gezinshereniging van verzoeker met zijn Belgisch minderjarig kind, vervuld (conform artikel 40ter Vw.):

- Administratieve bijdrage van 209,00 EUR werd betaald (art. 1/1 Vw. j° art. 1/1/1, §1, b));
 - Minderjarig kind (N.A.N. (...)) is Belg;
 - Verzoeker bewees zijn identiteit door middel van een geldig identiteitsdocument (nl. zijn Iraaks paspoort);
 - Het bloedverwantschap wordt bewezen door middel van de geboorteakte
 - De gezinscel werd bewezen. Hiervoor is samenwonen immers niet noodzakelijk. Bewijs van affectieve of financiële banden volstaat. Dit werd duidelijk uiteengezet in het afstammingsvonnis (stuk 4);
- * * *

Eerste onderdeel: openstaand inreisverbod

Aan verzoeker werd een inreisverbod ter kennis gebracht op 30.12.2020 (stuk 5).

Vooreerst is het van belang om het arrest Ouhrami tegen Nederland van het Hof van Justitie te bekijken wat betreft de werking van het inreisverbod. In dit arrest geeft het Hof een Unierechtelijke interpretatie aan het tijdstip waarop een inreisverbod, genomen op grond van art. 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, moet ingaan. De duur van het inreisverbod gaat pas in vanaf het ogenblik waarop de betrokkene het grondgebied verlaat:

"49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven. "

(...)

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten."

(HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, ECLI:EU:C:2017:590, *Ouhrami/Nederland*)

Daarnaast benadrukte de Advocaat-Generaal in deze zaak dat de lidstaten niet autonoom het moment kunnen vaststellen waarop de duur van het inreisverbod ingaat:

"49. (...) Indien wordt aanvaard dat een inreisverbod, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, OP verschillende tijd stippen zou beginnen rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in hun nationale wetgeving, zou dit de doeltreffende werking van het Schengengebied ondermijnen."

Het Hof bevestigt dat de duur van het inreisverbod in principe dus pas begint te lopen op het moment dat de betrokkene het grondgebied verlaat. Ook stelt het bovengenoemde arrest dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen doet ontstaan vanaf het ogenblik waarop de betrokkene het grondgebied verlaten heeft (stuk 6).

Uit de rechtspraak van het HvJ volgt dus dat een inreisverbod, dat accessoir is aan het bevel om het grondgebied te verlaten, pas rechtsgevolgen kan sorteren wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd. Bij blijvende aanwezigheid op het grondgebied begint de duur van het inreisverbod niet te lopen en doet dit ook geen rechtsgevolgen ontstaan.

De DVZ is ertoe gehouden om deze rechtspraak van het HvJ te eerbiedigen en mag bijgevolg geen rekening houden met het definitief geworden inreisverbod dat werd uitgevaardigd tegen verzoeker, aangezien het nog geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen. Het definitief geworden inreisverbod dat werd uitgevaardigd tegen verzoeker kan dan ook het rechtsgeldig indienen van een aanvraag gezinshereniging ten aanzien van diens minderjarig kind niet beletten. Anders oordelen miskent de rechtspraak van het Hof terzake en houdt tevens een inperking in van het recht op gezinshereniging van verzoeker op grond van art. 40ter, §2, lid 1, 2° Vw.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsnog zou oordelen dat het inreisverbod reeds rechtsgevolgen teweegbrengt (en hiermee dus de rechtspraak van het Hof van Justitie miskent), dan nog is een inreisverbod geen afdoende reden om een aanvraag tot gezinshereniging te weigeren (HvJ 8 mei 2018, C-82-16, ECLI:EU:C:2018:308, *K.A. e.a./België*). Het Hof van Justitie stelt namelijk in het arrest *K.A. tegen België*:

"Hieruit volgt dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontnomen."

De DVZ is dus verplicht om te onderzoeken of er dergelijke afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoeker en diens minderjarige kind alvorens over te gaan tot een beslissing tot niet-inaanmerkingname. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit ook reeds bevestigd:

" Verzoekster kan worden bijgetreden in haar betoog dat de verwerende partij, door te oordelen dat het inreisverbod verhindert dat zij een verblijfsaanvraag indient een voorwaarde toevoegt aan artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dit artikel restrictief toepast. Deze voorwaarde komt naar het oordeel van de Raad neer op een procedurevoorschrift dat afbreuk doet aan de nuttige werking van artikel 20 VWEU.

Er werd immers op geen enkele wijze onderzocht of er tussen de verzoekster en haar Belgisch minderjarig kind een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoekster in beginsel op grond van artikel 40ter, eerste lid, 2de streep een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat haar Belgisch minderjarig kind anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel

te verlaten, zodat haar het effectieve genot van de voornaamste aan haar status ontleende rechten, in casu artikel 20 VWEU, zou worden ontzegd."

(zie o.a. RvV 17 december 2018, nr. 214.142, p. 12; RvV 11 februari 2019, nr. 216.551, p. 19; RvV 25 februari 2019, nr. 217.392, p. 10; RvV 27 februari 2019, nr. 217.598, p. 8; RvV 22 maart 2021, nr. 251317, p. 13)

In het arrest K.A. tegen België gaf het Hof concrete richtsnoeren om de afhankelijkheidsverhouding tussen een derdelander-ouder en zijn minderjarig kind te beoordelen:

"72. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat - en bereid - is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die een derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden van het geval in de beschouwing worden betrokken, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie heeft zowel met de ouder die Unieburger is als met de ouder die een derdelander is, alsmede het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder werd gescheiden (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:0:2017:354, punt 71)."

(HvJ, 8 mei 2018, C-82/16, ECLI:EU:C:2018:308, K.A. e.a./België, §72).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde ook reeds in verschillende arresten dat, om een zorgvuldig onderzoek te voeren, alle criteria aangehaald in het bovengenoemde arrest moeten worden onderzocht door de DVZ in het kader van deze afhankelijkheidstoets.

Deze elementen dienen samen getoetst te worden, maar er moet geenszins aan alle elementen voldaan worden. Dit onderzoek gebeurde niet op afdoende wijze door de DVZ.

Wat de leeftijd van het kind betreft dient er op gewezen te worden dat het kind van verzoeker (N.A.N. (...)) nog zeer jong is. Het kind van verzoeker is slechts 3,5 jaar oud. Gelet op deze zeer jonge leeftijd moet sneller worden besloten tot een afhankelijkheidsband. Het Hof stelde immers in de zaak K.A. tegen België:

"66. Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen - anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn. zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) - in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden..."

In het arrest Ruiz Zambrano ging het bovendien over kinderen van zeer jonge leeftijd en wijst het Hof op het belang van de leeftijd van het kind. Het Hof stelde immers:

"42. In die omstandigheden verzet artikel 20 VWEU zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten (zie in die zin arrest Rottmann, punt 42).

43. Een deraaiiike situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven."

(HvJ 8 maart 2011, nr. C-34/09, ECLI:EU:C:2011:124, Ruiz Zambrano, §45; HvJ 8 mei 2018, nr. C-82/16, ECLI:EU:C:2018:308, K.A. e.a./België, §65).

Ook de Raad heeft al aangehaald dat er aandacht moet worden geschonken aan het feit dat de referentiepersoon nog jong is. De Raad stelde in haar arrest van 29 mei 2020:

" Uit de beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde inderdaad geen aandacht heeft geschonken aan de jonge leeftijd van de referentiepersoon. Verder blijkt dat de gemachtigde erkent dat een affectieve band tussen verzoeker en zijn zoon kan worden verondersteld."

(RvV 29 mei 2020, nr. 236.220, p. 8.)

Het Hof en de Raad erkennen dus dat zeer jonge kinderen, in tegenstelling tot volwassenen, niet kunnen worden vermoed om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Aangezien verzoekers kind momenteel 3,5 jaar oud is, moet worden aangenomen dat zij uitermate afhankelijk is van haar beide ouders.

Er wordt door de DVZ in de bestreden beslissing nergens rekening gehouden met de zeer jonge leeftijd van het kind. Zowel vader als moeder zijn van primordiaal belang in deze levensfase van het kind. De bestreden beslissing ontzegt het kind N.A.N. (...) (van Belgische nationaliteit) haar recht op regelmatig contact met haar vader, die zowel de biologische als de juridische vader is.

Daarnaast dient de wettelijke, financiële en affectieve last bekeken te worden. De juridische afstammingsband tussen verzoeker en zijn kind werd bij vonnis van 25 juni 2021 vastgesteld door de Rechtbank van Eerste aanleg WEST-VLAANDEREN, afdeling BRUGGE, sectie familie-en jeugdrechtbank (stuk 4).

Aangezien het kind op vandaag haar hoofdverblijfplaats bij haar moeder, mevrouw S.A. (...), heeft, draagt zij ook de grootste financiële last voor het kind. Toch draagt ook verzoeker hiertoe bij, verzoeker en mevrouw A. (...) hebben immers een mondelinge overeenkomst over het onderhoudsgeld dat hij betaalt voor zijn kind (stuk 7).

De Raad bevestigde dat een daadwerkelijke zorg niet kan beperkt worden tot een financiële zorg. Ook de wettelijke en affectieve band met het kind zijn van uitermate belang en moeten in rekening worden gebracht bij het besluiten tot een afhankelijkheidsrelatie. De Raad stelde immers:

"Echter, een daadwerkelijke zorg kan niet beperkt worden tot een financiële zorg. Integendeel, het arrest KA stelt uitdrukkelijk in punt 68 dat een louter financiële afhankelijkheid van een ouder niet afdoende is om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Verder stelt het Hof in punt 70 dat de overheid moet rekening houden met "wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is". Naast de financiële last, is dus evenzeer de wettelijke en affectieve band met het kind belangrijk."

(RvV 22 juli 2021, nr. 258.555, p. 14.)

Verzoeker tracht zoveel mogelijk om een affectieve band met zijn kind te hebben. Het is dan ook absurd dat de DVZ hierover opwerpt dat "betrokkene nooit [heeft] samengewoond met het kind en tot begin januari 2021 slechts sporadisch contact gehad met zijn dochter. Het is pas sinds januari 2021, volgens verklaring van de moeder, dat er sprake is van een opbouwende band tussen betrokkene en zijn dochter, via tweewekelijkse bezoeken. Behoudens die verklaring en een aantal foto's werd er echter niets voorgelegd waaruit blijkt dat die verklaring daadwerkelijk op realiteit steunt. Het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring kan niet worden uitgesloten." (stuk 1)

Deze stelling van de DVZ doet volledig af aan de vaststellingen van de rechtbank van eerste aanleg in het kader van het afstammingsvonnis. Hieruit blijkt immers duidelijk dat verzoeker van bij de geboorte van zijn kind zijn rol als vader wou opnemen, doch hij hier de kans initieel niet voor kreeg:

"Ze [N.A.N. (...)] is geboren op 20.12.2018; reeds op 12.03.2019 werd de inleidende dagvaarding betekend, nadat op 28.12.2018 de kosteloze juridische tweedelijnsbijstand en op 22.01.2019 de kosteloze rechtspleging werden verkregen en op 28.02.2019 een voogd ad hoc werd aangesteld; M.N. (...) heeft aldus niet getalmd om de procedure in te leiden; hieruit leidt de rechtbank af dat hij van meet af aan zijn vaderrol ten aanzien van N. (...) wou opnemen." (stuk 4)

Deze conclusie van de rechtbank dient te worden bijgetreden. Het is duidelijk dat verzoeker meteen zijn vaderrol wenste op te nemen, aangezien 8 dagen na de geboorte van zijn kind reeds de juridische tweedelijnsbijstand werd verkregen en zo de eerste stappen in de procedure voor de rechtbank gezet werden. Dat het vaderschap van verzoeker pas op 25 juni 2021 kon worden vastgesteld, kan dus geenszins aan verzoeker verweten worden.

Daarnaast leidt de rechtbank van eerste aanleg uit verschillende foto's, video's, berichten... tussen verzoeker en mevrouw A. (...) af dat zij een lange tijd een oprechte liefdesrelatie hebben gekend waaruit N. (...) geboren werd, en dat:

"S.A. (...) de intentie had dat M.N. (...) als vader zou optreden, minstens dat N. (...) haar biologische vader zou kennen en dat er een effectief contact tussen N. (...) en haar vader zou zijn." (stuk 4)

Daarnaast werd ook ter zitting door de rechtbank vastgesteld dat mevrouw A. (...) bevestigd "dat ze sinds enkele maanden contacten tussen M.N. (...) en N. (...) toelaat; dat ze op bezoek gaat bij hem en samen gaan wandelen of naar de winkel gaan;

S.A. (...) is ook al met N. (...) op bezoek geweest bij familie van M.N. (...)." (stuk 4) Dat de verklaring van mevrouw A. (...) volgens de DVZ gesolliciteerd zou zijn doet afbreuk aan de vaststellingen van de rechtbank en de feitelijke situatie die hieruit af te leiden valt (nl. dat er wel degelijk contact is tussen verzoeker en zijn dochter en dat deze contacten absoluut niet geveinsd zijn of louter een verblijfsrechtelijk doel zouden hebben).

Bovendien stelt de rechtbank ondubbelzinnig vast dat verzoeker initieel bewust uit het leven werd gebannen van zijn dochter. Mevrouw A. (...) en haar echtgenoot, de heer C. (...), lieten immers geen enkele vorm van contact tussen verzoeker en zijn dochter toe:

" Gelet op de verzoening tussen S.A. (...) en E.C. (...), werd ook de feitelijke vaderrol over N. (...) aan E.C. (...) toebedeeld, waarbij M.N. (...) als biologische vader van het kind uit het leven van N. (...) werd gebannen. Naar het oordeel van de rechtbank hebben S.A. (...) en E.C. (...) in deze omstandigheden 'het bezit van staat' van E.C. (...) ten aanzien van N. (...) gecreëerd, goed wetende dat de biologische vader vragende partij was om zijn vaderrol te mogen vervullen. De rechtbank doet geen afbreuk aan de goede zorgen die E.C. (...) het afgelopen tweeëneenhalf jaar aan N. (...) heeft verleend, maar gelet op de gegeven omstandigheden kan de rechtbank niet oordelen dat het bezit van staat ondubbelzinnig is. E.C. (...) werd bij wet als juridische vader aangeduid en de gezinssituatie van E.C. (...) en S.A. (...) leende zich er toe dat hij zich ook feitelijk als vader van N. (...) kon proclameren, goed wetende dat hij de biologische vader van N. (...) niet is én dat er een strijdende biologische vader is die onafgebroken ijverde voor het contact met dochter N. (...)." (stuk 4)

Het is duidelijk dat de rechtbank na grondig onderzoek (op basis van enorm veel stukken, berichten, foto's, video's...) tot de conclusie komt dat verzoeker wel degelijk (gedurende jaren) zijn best deed om zijn vaderrol te vervullen, maar hier de kans niet toe kreeg. Dat de DVZ insinueert dat de bezoeken van verzoeker aan zijn kind geveinsd zouden zijn en dat hij geen affectieve band met zijn dochter heeft opgebouwd (of wou opbouwen) aangezien hij pas contact met haar zocht in januari 2021 is dus volkomen absurd en gaat regelrecht in tegen de vaststellingen die gedaan worden in dit grondig gemotiveerde vonnis door de Rechtbank van eerste aanleg WEST-VLAANDEREN, afdeling BRUGGE. De DVZ trekt hierdoor (als bestuur) het oordeel van de rechterlijke macht in twijfel, hetgeen allerm minst kan verwacht worden van een zorgvuldig en redelijk bestuur.

Gelet op bovenstaande heeft verzoeker dus wel degelijk een affectieve band met zijn dochter, die hij sinds januari 2021 minstens twee maal per week ziet. Hoewel het kind hoofdzakelijk bij haar moeder verblijft, wil dit niet zeggen dat verzoeker geen cruciale afhankelijkheidsband zou hebben met zijn kind (zo zou immers van elk kind van gescheiden ouders, waarbij geen co-ouderschap van toepassing is, geoordeeld kunnen worden dat er geen afhankelijkheidsband is ten aanzien van de ouder, die het kind bijvoorbeeld maar één weekend om de twee weken ziet).

De emotionele en psychosociale ontwikkeling van het kind zou fundamenteel verstoord zijn indien haar vader van haar zou gescheiden worden. De RvV stelde hierover reeds in haar arrest van 29 september 2020:

" Verder geeft de verweerder nog aan dat de verzoeker zijn vaderschap verder kan opnemen vanuit het buitenland en dat hij via de moderne communicatiemiddelen contact kan blijven onderhouden met zijn kinderen. Ook hier werd echter niet onderzocht of een fysieke scheiding tussen de verzoeker en zijn jonge minderjarige kinderen, gelet op hun leeftijd en hun emotionele ontwikkeling, een risico met zich mee zou brengen voor het evenwicht van de kinderen."

(RvV 29 september 2020, nr. 241.570, p. 23)

De jonge leeftijd van de dochter van verzoeker heeft tot gevolg dat er een groter risico is dat haar emotionele en psychosociale ontwikkeling disproportioneel zou worden verstoord als gevolg van de scheiding van haar vader. In dit kader kan gewezen worden op rechtspraak van de RvV die dit bevestigt:

"Het EHRM stelde reeds dat « dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent (Ignaccio-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-1 ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Fini et autres c. Roumanie, précité). » (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70). Hieruit blijkt dat het EHRM wijst op het feit dat het scheiden van een jong kind van zijn ouder onherstelbare gevolgen kan hebben voor de band tussen het kind en de ouder die niet met hem leeft. Ook het Hof van Justitie stelt aangaande het recht op contact met beide ouders: "Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C- 540/03, EU:C:2006:429, punt 58)" (HvJ 13 maart 2019, E t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, C-635/17, punt 55)."

(RvV 22 juli 2021, nr. 258.555, p. 16; RvV 19 mei 2021, nr. 254.722, p. 23.)

Indien verzoeker wordt gescheiden van zijn minderjarig kind dan zal dit onherstelbare, negatieve, gevolgen hebben voor hun band. Bovendien zijn er nog andere nefaste gevolgen voor het evenwicht van het kind indien deze gescheiden wordt van een ouder.

S. MCLANAHAN stelt dat kinderen die opgroeien zonder hun biologische vaders het gemiddeld minder goed doen dan kinderen die opgroeien met beide natuurlijke ouders. Zij maken minder kans om de middelbare school af te maken en naar de universiteit te gaan, hebben minder kans om een vaste baan te vinden en te behouden. Opgroeien met een alleenstaande ouder schaadt kinderen om drie hoofdredenen: een ontwricht gezin heeft gewoonlijk minder financiële middelen om aan de opvoeding en opleiding van de kinderen te besteden, minder tijd en energie om de kinderen op te voeden en te begeleiden en minder toegang tot gemeenschapsmiddelen die de inspanningen van de ouders kunnen aanvullen en ondersteunen (zie S. MCLANAHAN, *Father absence and the welfare of children*, Lawrence Erlbaum Associates Publishers, 2016).

Onderzoek suggereert dat wanneer vaders in staat zijn zich vanaf het prille begin te binden aan hun baby's, zij een actievere rol zullen spelen in de ontwikkeling van hun kinderen en dit op de lange termijn zal leiden tot een betere psychologische gezondheid, eigenwaarde en levenstevredenheid van hun kinderen. "Vaders zijn een van de beste middelen voor de ontwikkeling van kinderen, en als we kinderen de beste start in het leven willen geven, moeten we deze rol allemaal erkennen en benutten," aldus UNICEF-hoofd van Early Childhood Development Dr. Pia Britto (zie UNICEF, *Fathers are one of the best, yet most underutilized child development resources*, <https://www.unicef.org/press-releases/fathers-are-one-best-yet-most-underutilized-child-development-resources-unicef>, 2018).

Uit deze psychologische rapporten blijkt dat voor het evenwicht van het kind de aanwezigheid van de vader van cruciaal belang is. De klassieke en moderne communicatiemiddelen waar de DVZ naar verwijst zijn evident niet afdoende om een affectieve band te onderhouden tussen vader en kind. Dit is zeker onmogelijk aangezien "het buitenland" in casu verwijst naar IRAK, hij heeft immers in geen enkel ander land verblijfsrecht. Dit heeft als gevolg dat verzoeker maximum slechts enkele keren per jaar zijn kind zou kunnen zien.

Het is duidelijk dat het grondige onderzoek dat vereist wordt door het arrest K.A. tegen België van het Hof van Justitie, niet gebeurde door de DVZ. Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

Tweede onderdeel: recht op gezins- en familieleven

Daarnaast valt het gezinsleven tussen verzoeker en diens minderjarig kind onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

In het arrest K.A. tegen België stelde het Hof dat art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), in samenhang met art. 24, lid 2 van het Handvest, relevant is in de beoordeling of er tussen een ouder en zijn minderjarig kind sprake is van een afhankelijkheidsverhouding. Het Hof stelt namelijk:

"71. Meer bepaald staat het aan de verwijzende rechter om - met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd - in elk van de hoofdzaken te bepalen welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die een derdelander is. In het kader van die beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende hogere belang van het kind (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Viichez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 70)."

Art. 7 van het Handvest waarborgt het familie- en gezinsleven en stelt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Art. 52, lid 3 van het Handvest bepaalt:

"(...) 3. Voorzover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt."

Art. 8 EVRM beschermt het familie- en gezinsleven en stelt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie..."

Art. 7 van het Handvest correspondeert met art. 8 EVRM aangezien beiden het familie- en gezinsleven wensen te beschermen. Daarom moet volgens art. 52, lid 3 van het Handvest aan art. 7 van het Handvest eenzelfde inhoud en reikwijdte worden toegekend dan aan art. 8 EVRM. In het arrest K.A. tegen België stelt het HvJ dat in de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie ook rekening moet worden gehouden met art. 7 van het Handvest. Aangezien aan dit artikel eenzelfde draagwijdte moet worden toegekend dan aan art. 8 EVRM, is de rechtspraak van het EHRM dus ook relevant in zaken waarin het Unierecht toepassing vindt, zoals in casu art. 20 VWEU. De afhankelijkheidsband kan dus ook ondersteund worden aan de hand van rechtspraak van het EHRM.

Het EHRM en de RvV erkennen dat een bestaande gezinsband tussen een ouder en diens minderjarig kind slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kan worden beschouwd (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32).

Er moet dus principieel van worden uitgegaan dat er sprake is van een gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind. De vaststelling dat er geen gezinsband is tussen een minderjarig kind en zijn ouder is de uitzondering. In casu bestaan er absoluut geen uitzonderlijke omstandigheden waardoor de gezinsband tussen verzoeker en zijn minderjarig kind als verbroken moeten worden beschouwd. Verzoeker zorgt zoveel mogelijk voor zijn dochter, ook al woont hij niet op hetzelfde adres ingevolge de relatiebreuk met mevrouw A. (...).

In het kader van het recht op een gezins- en familieleven dient een fair balance-toets te gebeuren waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging maakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Het EHRM haalde in haar rechtspraak de factoren aan die hierbij in rekening moeten worden gebracht, nl. de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is ontworcht, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, de vraag of er onoverkomelijke belemmeringen zijn om het gezin in het land van herkomst van een of meer van hen te laten wonen, en de vraag of er factoren van immigratiecontrole (bijvoorbeeld een geschiedenis van inbreuken op de

immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde zijn die in het voordeel van uitsluiting wegen... (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39. Zie ook: EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse/Nederland, §107).

Het gezinsleven zou enorm ontwricht worden indien verzoeker geen verblijfsrecht zou krijgen in BELGIË en aldus zou genooddaakt worden om terug te keren naar IRAK. Dit zou tot gevolg hebben dat het kind N. (...) zonder haar biologische en juridische vader zou moeten leven tot de leeftijd van 7 jaar. Aangezien het in de eerste levensjaren van het kind enorm belangrijk is om zowel de aanwezigheid van een moeder- als van een vaderfiguur te hebben zou het verwijderen van verzoeker het gezin enorm ontwrichten. Daarnaast heeft het kind enkel banden met BELGIË (Belgische nationaliteit en nog nooit elders verbleven). Ook verzoeker verblijft reeds lange tijd in BELGIË. Het is dan ook duidelijk dat het kind niet mee kan naar IRAK en verzoeker ook niet zonder zijn kind terug kan keren, zonder artikel 8 EVRM te schenden.

Het is dan ook duidelijk dat beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoeker disproportioneel zware gevolgen zou hebben voor het familieleven onder artikel 8 EVRM en niet in het belang zou zijn van het kind. Er rust dus op de Belgische Staat een positieve verplichting om verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen zodat hij in België zijn familie- en gezinsleven verder kan uitoefenen. Anders oordelen zou een schending inhouden van artikel 8 EVRM.

Een verbreking van de beslissing dringt zich aldus op om de bovenstaande redenen, in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten.

Derde onderdeel: weigeringqsgronden bij wet bepaald (artikel 43 Vw.)

Bovendien kan een aanvraag tot gezinshereniging zoals ingediend conform de geldende Europese en nationale regels, slechts limitatief worden geweigerd op grond van de redenen van artikel 43 Vw:

"De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf weigeren:

1° wanneer de burger van de Unie of zijn familielid valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt die bijdragen tot de erkenning van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een dergelijke beslissing te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Een openstaand inreisverbod staat hierbij niet opgenomen in de wet of in de Europese regelgeving als reden tot weigering / tot ontzegd zijn van het recht op aanvraag van een aanvraag gezinshereniging tussen een derdelander en diens Belgisch kerngezin (echtgenote en kind).

Verzoeker vormt daarnaast ook geen actueel gevaar voor de openbare orde. Het inreisverbod werd louter genomen op basis van een aanhoudingsbevel (van 21 augustus 2020, maar hij werd in vrijheid gesteld op 29 december 2020) (stuk 5). Verzoeker werd echter niet definitief veroordeeld. Een actueel gevaar voor de openbare orde kan niet worden aangetoond louter op basis van het aanhoudingsbevel ten aanzien van verzoeker.

Bovendien bevestigt de Staatsveiligheid dat er geen bezwaren zijn ten opzichte van verzoeker (stuk 8).

Kortom, de verbreking van de bestreden beslissing dringt zich andermaal op."

3.2. Vooreerst wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij nergens in haar betoog verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel zou schenden.

In zoverre de verzoekende partij de schending zou wensen aan te voeren van het vertrouwensbeginsel, is het middel dan ook onontvankelijk.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat zij alle wettelijke voorwaarden voor de gezinshereniging met haar Belgisch minderjarig kind vervult conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met een dergelijk betoog geenszins aantoonde dat de verwerende partij, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij is onderworpen aan een inreisverbod en dat het niet inwilligen van deze aanvraag geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Unieburger, die nooit gebruik heeft gemaakt van diens recht op vrij verkeer, die zij wenst te vervoegen feitelijk wordt gedwongen om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, niet zou kunnen besluiten dat zij geen recht op verblijf op grond van deze wetsbepaling kan laten gelden. Het feit dat zij een administratieve bijlage heeft betaald, het minderjarig kind Belg is, zij haar identiteit bewees door middel van een geldig identiteitsdocument, het bloedverwantschap bewezen werd door middel van de geboorteakte en eveneens de gezinscel, meer bepaald de affectieve en financiële banden bewezen werden met het afstammingsvonnis, verhindert niet dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden, dat, aangezien zij zich ook niet op een afgeleid verblijfsrecht kan beroepen, deze voorwaarden onverkort gelden en dat wordt besloten dat zij geen recht op verblijf op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan genieten.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.5. De verzoekende partij betoogt voorts dat conform het arrest *Ouhrami* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) (hierna: het arrest C-225/16) de duur van het inreisverbod pas ingaat vanaf het ogenblik waarop de betrokkene het grondgebied verlaat, dat het inreisverbod pas rechtsgevolgen doet ontstaan vanaf het ogenblik waarop de betrokkene het grondgebied heeft verlaten. Zij meent dat hieruit volgt dat een inreisverbod pas rechtsgevolgen sorteert wanneer het bevel wordt uitgevoerd, dat bij blijvende aanwezigheid op het grondgebied de duur niet begint te lopen en dit geen rechtsgevolgen doet ontstaan. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij deze rechtspraak dient te respecteren en geen rekening mag houden met het definitief geworden inreisverbod, aangezien

het nog geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen, dat het inreisverbod dan ook het rechtsgeldig indienen van een aanvraag gezinshereniging ten aanzien van haar minderjarig kind niet kan beletten, dat anders oordelen de rechtspraak van het Hof miskent en een inperking inhoudt van het recht op gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het betoog inzake het arrest C-225/16 van het Hof van 26 juli 2017 is niet dienstig, aangezien in dit arrest enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten, of vanaf enig ander tijdstip. Uit het voormeld arrest C-225/16 kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (cf. RvS 7 oktober 2019, nr. 245.653).

Daarnaast merkt de Raad op dat de Raad van State in zijn arrest van 3 april 2020, nr. 247 370 nogmaals heeft geoordeeld als volgt: "(...) *Uit het voornoemde arrest van het Hof (C- 225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt "om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten" en in punt 52 dat aan deze doelstelling "afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.*(...)

10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, "aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden". Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging.

Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald "dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt onzegd".

11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten."

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij geen rekening mag houden met het definitief geworden inreisverbod, aangezien het nog geen rechtsgevolgen kan teweegbrengen, dat het inreisverbod dan ook het rechtsgeldig indienen van een aanvraag gezinshereniging ten aanzien van haar minderjarig kind niet kan beletten, dat anders oordelen de rechtspraak van het Hof miskent en een inperking inhoudt van het recht op gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.6. De verzoekende partij kan voorts gevolgd worden waar zij stelt, onder verwijzing naar het arrest K.A. van het Hof (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.), dat een inreisverbod geen afdoende reden is om een aanvraag tot gezinshereniging te weigeren, gelet op artikel 20 VWEU, dat de verwerende partij verplicht is te onderzoeken of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger – die de nationaliteit van een lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend – en de betrokken derdelander dat de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, alvorens tot een niet-inaanmerkingname over te gaan.

Dit wordt ook erkend in de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *“Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voor zover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.”*

In het arrest K.A., waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, worden, zoals ook terecht gesteld door de verzoekende partij, een aantal richtsnoeren gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

3.7. De verzoekende partij meent dat alle criteria van het arrest K.A. moeten worden onderzocht door de verwerende partij in het kader van de afhankelijkheidstoets, dat deze elementen samen dienen getoetst te worden maar er geenszins aan alle elementen moet voldaan worden, dat het onderzoek niet op afdoende wijze gebeurde.

3.8. In de bestreden beslissing gaat de verwerende partij als volgt in op de afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar kind:

"Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot het Belgische grondgebied. Bij het nemen van het inreisverbod was reeds sprake van een partner - de genaamde A.,S. (...) met wie de betrokkene een buitenechtelijke relatie onderhield. Mevrouw A. (...) was en is gehuwd met de heer C.E. (...). Uit de buitenechtelijke relatie van betrokkene met mevrouw A. (...) werd een buitenechtelijke dochter geboren, met de naam bij geboorte 'C.N. (...)'. Na vonnis door de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, werd de familienaam gewijzigd naar 'A.N.,N. (...)'. Betrokkene bleek immers de biologische vader en werd als wettelijke vader erkend door de rechtbank. Het kind is heden de referentiepersoon in de aanvraag gezinshereniging, in functie waarvan betrokkene verblijfsrecht wenst te bekomen. Echter, het bestaan van het kind geeft betrokkene niet rechtstreeks recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient naar aanleiding van een aanvraag gezinshereniging bekeken te worden wat de precieze band is met het kind. Er dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en het kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene moet worden toegekend.

Ter staving van de aanvraag, voegt de advocaat van de betrokkene volgende stukken toe

- Schrijven advocaat dd 17/11/2021, met stukken ter staving van de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon, en ter staving van de 'gezinscel' / affectieve en/of financiële band met het kind:

o In kracht van gewijsde getreden vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg, West- Vlaanderen, afdeling Brugge dd. 25/06/2021

o Aangepaste geboorteakte van de referentiepersoon. dd. 15/11/2021, ten gevolge van dit vonnis

o Verschillende foto's (selfies), niet van digitale datum voorzien, van betrokkene en de referentiepersoon, in verschillende contexten: in de wagen, in een thuiscontext, op uitstap, in gezelschap van een derde, in een speeltuin, aan de zee, met elkaar communicerend in een videochat

o Een verklaring van de moeder van de referentiepersoon en ex-vriendin van betrokkene, mevrouw A.,S. (...) dd. 31/10/2021, stellende dat betrokkene sinds januari 2021 tweewekelijks contact onderhoudt met zijn dochter en haar cadeautjes schenkt. Deze verklaring vermeldt eveneens een mondeling overeenkomst tussen de biologische ouders aangaande alimentatie van betrokkene vanaf december 2021. Noch de regeling op alimentatie, noch de bezoekenregeling waarvan sprake in deze verklaring werden vastgelegd in een formele overeenkomst en werden derhalve niet toegevoegd aan huidige aanvraag gezinshereniging.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Er dient bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Uit het administratief dossier en het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg blijkt dat het kind N. (...) samenwoont met haar moeder en de heer C. (...), die het feitelijk vaderschap opneemt sinds de geboorte van het kind. Het relaas van het vonnis stelt dat de echtgenoten zich sinds de echtelijke moeilijkheden ten gevolge van de buitenechtelijke relatie van mevrouw verzoend hebben en dat de echtgenoten het kind N. (...), samen met hun twee andere kinderen opvoeden. Anderzijds erkent de rechtbank dat betrokkene zijn vaderrol wenst op te nemen en besloot ertoe dat - op basis van DNA-onderzoek - de vordering tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van betrokkene over het kind N. (...) gegrond is. Betrokkene heeft nooit samengewoond met het kind en heeft tot begin januari 2021 slechts sporadisch contact gehad met zijn dochter. Het is pas sinds januari 2021, volgens verklaring van de moeder, dat er sprake is van een opbouwende band tussen betrokkene en zijn dochter, via tweewekelijkse bezoeken. Behoudens die verklaring en een aantal foto's werd er echter niets voorgelegd waaruit blijkt dat die verklaring daadwerkelijk op realiteit steunt. Het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring kan niet worden uitgesloten. Wat cruciaal is in de beoordeling van de verblijfsaanvraag van betrokkene - rekening houdende met het nog steeds van kracht zijnde inreisverbod - is de vraag of er van een afhankelijkheidsrelatie sprake is en wel in dien verstande dat het kind N. (...) haar leven in België, rekening houdende met haar leeftijd, niet zou kunnen verderzetten zonder aanwezigheid van haar wettelijke vader. Zelfs indien we aannemen dat de verklaring van de moeder wel degelijk correct is en er dus wel degelijk

sprake is van een band tussen vader en kind gezien de vader wel degelijk de moeite neemt om de band op te bouwen, moet worden vastgesteld dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder is en het kind opgroeit in het gezin van de moeder en stiefvader. Daarom kan niet worden aangenomen dat de emotionele en psychosociale ontwikkeling van het meisje fundamenteel verstoord zal zijn door de tijdelijke scheiding van haar vader. Gezien de context lijkt ons het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding van de ouder die onderdaan van een derde land is, eerder beperkt. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft het huishouden en het levensonderhoud van kind alsook het toezicht, de opvoeding) verder - desgevallend tijdelijk- samen met haar echtgenoot te dragen. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

De Rechtbank van Eerste Aanleg stelt dat de erkenning van de biologische vader in het belang is van de emotionele ontwikkeling van het kind, maar maakt in de bevindingen geen nota van de wel zeer specifieke verblijfssituatie van meneer, zijnde het inreisverbod. De huidige beslissing doet geen afbreuk aan de bevindingen van de Rechtbank van Eerste Aanleg aangaande het vaderschap van betrokkene, maar motiveert dat deze vaderrol vorm kan krijgen binnen de context van het inreisverbod. Buiten een verklaring op eer van de moeder, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, werd vooralsnog geen formele bezoeksregeling vastgelegd tussen de ouders voor het kind N. (...), noch werd een officiële alimentatieregeling of financiële steunmaatregel van betrokkene in de opvoeding van zijn dochter aangetoond. Niets belet betrokkene om, het inreisverbod respecterend, vooralsnog een bezoek- en financiële ondersteuningsregeling overeen te komen met de moeder. Zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan de vader in het buitenland, is het best mogelijk om verder contact te houden met het kind en de affectieve relatie verder uit te bouwen en/of te onderhouden. Financiële engagementen tegenover het kind (voor zover daar sprake zou van zijn) kunnen ook nagekomen worden vanuit het buitenland. Gezien deze mogelijkheden, kan allerminst worden gesteld dat kind België zou moeten verlaten, ten gevolge deze negatieve beslissing betreffende het verblijf van betrokkene. Het kind heeft de Belgische nationaliteit, is hier voldoende met zorg omkaderd, wordt hier goed begeleid en opgevolgd waardoor- het allerminst het land zou moeten verlaten om het welzijn van het kind te kunnen vrijwaren.

Bovendien betreft de verplichting om het Belgisch grondgebied (en bij uitbreiding de Schengenstaten) te verlaten in hoofde van betrokkene, slechts een tijdelijke maatregel. De maatregel heeft dus niet tot gevolg dat hei betrokkene definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn kind in België te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor de duur van het inreisverbod, het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Eens betrokkene zijn verantwoordelijkheid jegens de Belgische autoriteiten heeft nageleefd, belet niets hem een nieuwe aanvraag gezinshereniging in functie van zijn dochter op te starten en om de mogelijkheden te scheppen om zijn vaderschapsrol in een dichtere nabijheid van zijn dochter te kunnen verderzetten.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, het Belgisch kind ertoe zou dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van België te moeten verlaten."

3.9. De verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof en van de Raad, dat betreffende de leeftijd van het kind, dat slechts 3,5 jaar oud is, erop dient gewezen te worden dat het kind nog zeer jong is, dat gelet op deze zeer jonge leeftijd sneller moet besloten worden tot een afhankelijkheidsband, dat aandacht moet geschonken worden aan het feit dat de referentiepersoon nog jong is, dat het Hof en de Raad erkennen dat zeer jonge kinderen niet kunnen vermoed worden om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden, dat aangezien haar kind momenteel 3,5 jaar oud is, moet worden aangenomen dat zij uitermate afhankelijk is van haar beide ouders, dat er door de verwerende partij in haar beslissing nergens rekening wordt gehouden met de zeer jonge leeftijd van het kind, dat zowel de vader als de moeder van primordiaal belang zijn in deze levensfase van het kind, dat de bestreden beslissing het kind haar recht ontzegt op een regelmatig contact met haar vader, die zowel de biologische als juridische vader is. Zij vervolgt dat daarnaast de wettelijke, financiële en affectieve last dient bekeken te worden, dat de juridische afstammingsband tussen haar en haar kind werd vastgesteld bij vonnis van 25 juni 2021, dat aangezien het kind vandaag de hoofdverblijfplaats bij de moeder heeft, de moeder ook de grootste financiële last draagt, doch dat zij hiertoe ook bijdraagt, dat zij en de moeder een mondelinge overeenkomst hebben over het onderhoudsgeld dat zij betaalt voor het kind. De verzoekende partij stelt dat de Raad bevestigde dat een daadwerkelijke zorg niet kan beperkt worden tot financiële zorg, dat ook de wettelijke en affectieve band met het kind van uitermate belang zijn en in

rekening moeten worden gebracht, dat zij tracht zoveel als mogelijk een affectieve band te hebben met haar kind, dat het dan ook absurd is dat de verwerende partij stelt dat zij nooit heeft samengewoond met haar kind en tot begin januari 2021 slechts sporadisch contact had, dat er slechts sinds januari 2021 sprake is van een opbouwende band via tweewekelijkse bezoeken volgens een verklaring van de moeder, dat niets werd voorgelegd waaruit blijkt dat die verklaring daadwerkelijk op de realiteit steunt, dat dit volledig afdoet aan de vaststellingen van de rechtbank van eerste aanleg in het kader van het afstammingsvonnis, waaruit duidelijk blijkt dat zij van bij de geboorte van haar kind haar rol als vader wou opnemen doch hiertoe initieel de kans niet kreeg. Zij meent dat de conclusie van de rechtbank dient te worden bijgetreden, dat het duidelijk is dat zij haar vaderrol meteen wenste op te nemen, aangezien zij acht dagen na de geboorte reeds juridische tweedelijnsbijstand verkreeg, dat het vaderschap pas op 25 juni 2021 kon worden vastgesteld haar niet kan verweten worden, dat daarnaast de rechtbank van eerste aanleg uit verschillende foto's, video's en berichten tussen haar en mevrouw A. afleidde dat zij een lange tijd een oprechte liefdesrelatie hebben gekend waaruit N. is geboren, dat mevrouw A. de intentie had dat zij als vader zou optreden, minstens dat N. haar zou kennen en dat er een effectief contact tussen N. en haar vader zou zijn, dat ook ter zitting door de rechtbank werd vastgesteld dat mevrouw A. sinds enkele maanden de contacten tussen haar en N. toelaat, dat ze op bezoek gaat bij haar en samen gaan wandelen of naar de winkel gaan, dat S. ook al met N. op bezoek is geweest bij familie van de verzoekende partij. Betreffende het motief in de bestreden beslissing dat de verklaring van mevrouw A. gesolliciteerd zou zijn, stelt de verzoekende partij dat dit afbreuk doet aan de vaststellingen van de rechtbank van eerste aanleg en de feitelijke situatie die hieruit af te leiden valt, namelijk dat er wel contacten zijn tussen de verzoekende partij en haar kind en deze absoluut niet geveinsd zijn of louter een verblijfsrechtelijk doel zouden hebben, dat bovendien de rechtbank ondubbelzinnig vaststelt dat zij initieel bewust uit het leven van haar dochter werd gebannen, dat mevrouw A. en haar echtgenoot, de heer C., immers geen enkele vorm van contact toelieten tussen haar en haar dochter, dat het duidelijk is dat de rechtbank na grondig onderzoek, op basis van enorm veel stukken, berichten, foto's en video's tot de conclusie komt dat zij wel degelijk, gedurende jaren, haar best deed om haar vaderrol te vervullen, maar hier de kans niet toe kreeg, dat het volkomen absurd is en regelrecht ingaat tegen de vaststellingen die gedaan worden in het grondig gemotiveerde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg dat de verwerende partij insinueert dat de bezoeken aan haar kind geveinsd zouden zijn en dat zij geen affectieve band met haar dochter heeft opgebouwd of wou opbouwen aangezien zij pas contact met haar zocht in januari 2021, dat de verwerende partij hierdoor het oordeel van de rechterlijke macht in twijfel trekt, wat allerminst kan verwacht worden van een zorgvuldig en redelijk bestuur. Gelet op voorgaande, meent de verzoekende partij dat zij wel degelijk een affectieve band heeft met haar dochter, die zij sinds januari 2021 minstens twee maal per week ziet, dat hoewel het kind hoofdzakelijk bij haar moeder verblijft, dit niet wil zeggen dat zij geen cruciale afhankelijkheidsband zou hebben met haar kind en dat de emotionele en psychosociale ontwikkeling van het kind fundamenteel zou verstoord worden indien haar vader van haar gescheiden zou worden. De verzoekende partij wijst op een arrest van de Raad van 29 september 2020 waar gesteld wordt dat niet onderzocht werd of een fysieke scheiding tussen de verzoeker en zijn jonge minderjarige kinderen, gelet op hun leeftijd en emotionele ontwikkeling, een risico met zich mee zou brengen voor het evenwicht van de kinderen. Zij meent dat de jonge leeftijd van haar dochter tot gevolg heeft dat er een groter risico is dat haar emotionele en psychosociale ontwikkeling disproportioneel zou worden verstoord als gevolg van de scheiding van haar vader, waarbij zij wijst op een arrest van de Raad dat op zijn beurt verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) en van het Hof. Zij meent dat indien zij wordt gescheiden van haar kind, dit onherstelbare negatieve gevolgen zal hebben voor hun band, dat er bovendien nog andere nefaste gevolgen zijn voor het evenwicht van een kind indien deze gescheiden wordt van een ouder. Zij wijst erop dat S. MCLANAHAN stelt dat kinderen die opgroeien zonder hun biologische vaders het gemiddeld minder goed doen dan kinderen die opgroeien met beide natuurlijke ouders, dat zij minder kans maken om de middelbare school af te maken en naar de universiteit te gaan, dat zij minder kans hebben om een vaste baan te vinden en te behouden, dat opgroeien met een alleenstaande ouder kinderen schaaft om drie hoofdredenen: een ontwricht gezin heeft gewoonlijk minder financiële middelen om aan de opvoeding en opleiding van de kinderen te besteden, minder tijd en energie om de kinderen op te voeden en te begeleiden en minder toegang tot gemeenschapsmiddelen die de inspanningen van de ouders kunnen aanvullen en ondersteunen. De verzoekende partij betoogt ook dat onderzoek suggereert dat wanneer vaders in staat zijn zich vanaf het prille begin te binden aan hun baby's, zij een actievere rol zullen spelen in de ontwikkeling van hun kinderen en dit op de lange termijn zal leiden tot een betere psychologische gezondheid, eigenwaarde en levenstevredenheid van hun kinderen, dat uit deze psychologische rapporten blijkt dat voor het evenwicht van het kind de aanwezigheid van de vader van cruciaal belang is, dat de klassieke en moderne communicatiemiddelen waar de verwerende partij naar verwijst evident niet afdoende zijn om een affectieve band te onderhouden tussen vader en kind, dat dit zeker onmogelijk is aangezien 'het buitenland' *in casu* verwijst naar Irak, dat zij immers in geen enkel ander land verblijfsrecht heeft en dat dit als gevolg heeft dat zij maximum slechts enkele keren per jaar

haar kind zou kunnen zien. Zij meent dan ook dat het duidelijk is dat het grondige onderzoek dat vereist wordt door het arrest K.A. niet gebeurde.

3.10. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij de biologische en wettelijke vader is van het kind, doch dat dit niet volstaat. Dit is conform de rechtspraak van het Hof in het arrest K.A.

Uitgangspunt is, het weze herhaald, dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

De Raad stelt vast dat niet ontkend wordt dat de verzoekende partij haar vaderrol wenste op te nemen. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan de overige feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing. De afhankelijkheidsrelatie waarvan sprake in het arrest K.A. dient immers beoordeeld te worden uit hoofde van het kind. Aldus stelt zich de vraag of het kind dermate van de verzoekende partij afhankelijk is dat zij feitelijk zou gedwongen worden het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten wanneer de verzoekende partij geen afgeleid verblijfsrecht krijgt. In dat opzicht komt het de Raad niet foutief noch kennelijk onredelijk voor, noch in strijd met de vaststellingen van de rechtbank van eerste aanleg, te stellen dat het kind nooit samenwoonde met de verzoekende partij, dat er slechts sporadisch contact was voor januari 2021 en dat er slechts sinds januari 2021 sprake is van een opbouwende band met tweewekelijkse bezoeken. Deze vaststellingen zeggen immers niets over de intentie van de verzoekende partij om haar vaderrol op te nemen, zoals die bleek voor het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, doch geven enkel de feiten inzake het bestaande contact weer. Betreffende het motief dat niets werd voorgelegd waaruit blijkt dat de verklaring van de moeder dat er sprake is sinds januari 2021 van een opbouwende band tussen de verzoekende partij en haar dochter via tweewekelijkse bezoeken, daadwerkelijk op realiteit steunt en het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring niet kan worden uitgesloten, kan de Raad slechts vaststellen dat dit een overtollig motief betreft, daar de verwerende partij de hypothese onderzoekt dat de verklaring correct is en er sprake is van een band tussen vader en dochter gezien de verzoekende partij de moeite neemt om een band op te bouwen. Uit de bestreden beslissing blijkt dus niet dat de vereiste afhankelijkheidsrelatie niet als aangetoond werd beschouwd omwille van het ontbreken van (een intentie in hoofde van de verzoekende partij tot het hebben van) een affectieve band of doordat de bezoeken aan haar kind geveinsd zouden zijn. De eventuele gegrondheid van kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij onderzoekt, nu ook uitgegaan wordt van een mogelijke band tussen vader en dochter gezien de verzoekende partij de moeite neemt om een band op te bouwen, of er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de verzoekende partij een verblijfsrecht wordt geweigerd. De verwerende partij wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij ter staving foto's voorlegt, niet van digitale datum voorzien, van haar en het kind in verschillende contexten waaronder in een thuiscontext, op uitstap en met elkaar communicerend in een videochat. Daarnaast wordt ook gewezen op de verklaring van de moeder van het kind dat de verzoekende partij sinds januari 2021 tweewekelijks contact onderhoudt met haar dochter en haar cadeautjes schenkt, op het feit dat deze verklaring een mondelinge overeenkomst tussen de biologische ouders aangaande alimentatie vermeldt en op het feit dat noch de regeling op alimentatie, noch de bezoekenregeling werden vastgelegd in een formele overeenkomst. De verwerende partij wijst erop dat *“bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding, in het belang van het kind rekening (dient) gehouden te worden met “alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is”* en motiveert *in concreto* dat het kind samenwoont met haar moeder en de heer C., die het feitelijk vaderschap opneemt sinds de geboorte van het kind, dat de echtgenoten het kind samen opvoeden samen met hun twee andere kinderen, dat de verzoekende partij haar vaderrol wenst op te nemen, dat het kind en de verzoekende partij nooit hebben samengewoond, dat er tot begin januari 2021 slechts sporadisch contact was met de dochter en er pas sinds januari 2021 sprake is van een opbouwende band tussen de verzoekende partij en de dochter, via tweewekelijkse bezoeken, dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder is en het kind opgroeit in het gezin van de moeder en stiefvader en daarom niet kan worden aangenomen dat de emotionele en psychologische ontwikkeling van het meisje fundamenteel zal verstoord worden door de tijdelijke

scheiding van haar vader, dat gezien de context het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding met de verzoekende partij eerder beperkt is, dat niet blijkt dat de moeder niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg verder samen met haar echtgenoot C. te dragen, dat er geen sprake is van de vereiste afhankelijkheidsrelatie. De verwerende partij wijst erop dat de rechtbank van eerste aanleg stelt dat de erkenning van de biologische vader in het belang is van de emotionele ontwikkeling van het kind doch dat de vaderrol vorm kan krijgen in het kader van een inreisverbod. Hierbij verduidelijkt de verwerende partij ook dat nog geen formele bezoekenregeling tussen de ouders werd vastgelegd voor het kind, noch een officiële alimentatieregeling, dat niets de verzoekende partij belet, het inreisverbod respecterend, vooralsnog een bezoek- en financiële ondersteuningsregeling overeen te komen met de moeder, dat zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan de vader in het buitenland, het best mogelijk is om verder contact te houden met het kind en de affectieve relatie verder uit te bouwen en/of te onderhouden en dat financiële engagementen tegenover het kind ook kunnen nagekomen worden vanuit het buitenland.

Hoewel een zeer jong kind omwille van de leeftijd afhankelijk is van (meestal) de ouders en zeer jonge kinderen niet kunnen vermoed worden om onafhankelijk (van hun familieleden) een leven te leiden, kan uit het loutere feit dat een kind zeer jong is niet *ipso facto* besloten worden dat in alle omstandigheden moet worden aangenomen dat het kind uitermate afhankelijk is van haar beide ouders en er in alle omstandigheden sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding met beide ouders dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan een ouder een verblijfsrecht wordt geweigerd. Dit kan ook niet gelezen worden in het arrest K.A., dat geen vermoeden van de bedoelde afhankelijkheidsband vestigt in geval de Unieburger een zeer jong kind betreft. De verzoekende partij betoogt dat aandacht moet geschonken worden aan het feit dat de referentiepersoon nog jong is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een beoordeling heeft gemaakt *“of er van een afhankelijkheidsrelatie sprake is en wel in dien verstande dat het kind N. (...) haar leven in België, rekening houdende met haar leeftijd, niet zou kunnen verderzetten zonder aanwezigheid van haar wettelijke vader”*, doch geoordeeld dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder is en het kind opgroeit in het gezin van de moeder en stiefvader en daarom niet kan worden aangenomen dat de emotionele en psychologische ontwikkeling van het meisje fundamenteel zal verstoord worden door de tijdelijke scheiding van haar vader, dat gezien de context het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding met de verzoekende partij eerder beperkt is, dat niet blijkt dat de moeder niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg verder samen met haar echtgenoot C. te dragen en dat er geen sprake is van de vereiste afhankelijkheidsrelatie. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom deze beoordeling foutief of kennelijk onredelijk zou zijn omwille van de jonge leeftijd van het kind. Waar zij stelt dat zowel de vader als de moeder van primordiaal belang zijn in deze levensfase van het kind, dat de bestreden beslissing het kind haar recht ontzegt op regelmatig contact met haar vader, die zowel de biologische als juridische vader is, dat daarnaast de wettelijke, financiële en affectieve last dient bekeken te worden, dat de juridische afstammingsband tussen haar en haar kind werd vastgesteld bij vonnis van 25 juni 2021, dat aangezien het kind vandaag de hoofdverblijfplaats bij de moeder heeft, de moeder ook de grootste financiële last draagt, doch dat zij hiertoe ook bijdraagt, dat zij en de moeder een mondelinge overeenkomst hebben over het onderhoudsgeld dat zij betaalt voor het kind, dat een daadwerkelijke zorg niet kan beperkt worden tot financiële zorg, dat ook de wettelijke en affectieve band met het kind van uitermate belang zijn en in rekening moeten worden gebracht, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven waaruit blijkt dat de juridische afstammingsband wordt erkend en dat de wettelijke, financiële en affectieve last in overweging werd genomen en waar *in concreto* werd gesteld dat het kind samenwoont met haar moeder en de heer C., die het feitelijk vaderschap opneemt sinds de geboorte van het kind, dat de echtgenoten het kind samen opvoeden samen met hun twee andere kinderen, dat de verzoekende partij haar vaderrol wenst op te nemen, dat er pas sinds januari 2021 sprake is van een opbouwende band tussen de verzoekende partij en de dochter, via tweewekelijkse bezoeken, dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder is en het kind opgroeit in het gezin van de moeder en stiefvader en daarom niet kan worden aangenomen dat de emotionele en psychologische ontwikkeling van het meisje fundamenteel zal verstoord worden door de tijdelijke scheiding van haar vader, dat gezien de context het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding met de verzoekende partij eerder beperkt is, dat niet blijkt dat de moeder niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg verder samen met haar echtgenoot C. te dragen, dat nog geen formele bezoekenregeling tussen de ouders werd vastgelegd voor het kind, noch een officiële alimentatieregeling, dat niets de verzoekende partij belet, het inreisverbod respecterend, vooralsnog een bezoek- en financiële ondersteuningsregeling overeen te komen met de moeder, dat zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan de vader in het buitenland, het best mogelijk is om verder contact te houden met het kind en de affectieve relatie verder uit te bouwen en/of te onderhouden en dat financiële engagementen tegenover het kind ook kunnen nagekomen worden

vanuit het buitenland. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing het kind haar recht ontzegt op regelmatig contact met haar vader.

Waar de verzoekende partij betoogt dat hoewel het kind hoofdzakelijk bij haar moeder verblijft, dit niet wil zeggen dat zij geen cruciale afhankelijkheidsband zou hebben met haar kind en dat de emotionele en psychosociale ontwikkeling van het kind fundamenteel zou verstoord worden indien haar vader van haar gescheiden zou worden, gaat zij voorbij aan de motieven waaruit blijkt waarom *in casu* niet kan geoordeeld worden dat de emotionele en psychosociale ontwikkeling van het kind fundamenteel zou verstoord worden indien haar vader van haar gescheiden zou worden. Zo wordt erop gewezen dat het kind samenwoont met haar moeder en de heer C., die het feitelijk vaderschap opneemt sinds de geboorte van het kind, dat de echtgenoten het kind samen opvoeden samen met hun twee andere kinderen, dat de verzoekende partij haar vaderrol wenst op te nemen, dat het kind en de verzoekende partij nooit hebben samengewoond, dat er tot begin januari 2021 slechts sporadisch contact was met de dochter en er pas sinds januari 2021 sprake is van een opbouwende band tussen de verzoekende partij en de dochter, via tweewekelijkse bezoeken, dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder is en het kind opgroeit in het gezin van de moeder en stiefvader en daarom niet kan worden aangenomen dat de emotionele en psychologische ontwikkeling van het meisje fundamenteel zal verstoord worden door de tijdelijke scheiding van haar vader, dat gezien de context het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding met de verzoekende partij eerder beperkt is, dat niet blijkt dat de moeder niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg verder samen met haar echtgenoot C. te dragen, alsook dat nog geen formele bezoeksregeling tussen de ouders werd vastgelegd voor het kind, noch een officiële alimentatieregeling, dat niets de verzoekende partij belet, het inreisverbod respecterend, vooralsnog een bezoek- en financiële ondersteuningsregeling overeen te komen met de moeder, dat zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan de vader in het buitenland, het best mogelijk is om verder contact te houden met het kind en de affectieve relatie verder uit te bouwen en/of te onderhouden en dat financiële engagementen tegenover het kind ook kunnen nagekomen worden vanuit het buitenland.

Uit voormelde motieven blijkt eveneens dat onderzocht werd of een fysieke scheiding tussen haar en haar minderjarige dochter van 3,5 jaar (op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing) gelet op haar leeftijd en emotionele ontwikkeling, een risico met zich mee zou brengen voor haar evenwicht. Gelet op het feit dat de verzoekende partij het kind heden tweewekelijks bezoekt, het feit dat zij erkent dat indien zij in Irak woont zij haar kind enkele keren per jaar zou kunnen zien en het feit dat het kind ook nu reeds met de verzoekende partij communiceert via video, zoals blijkt uit de door haar voorgelegde foto's, komen de voormelde motieven de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk of disproportioneel voor. Gelet op de huidige situatie van contact met het kind en de mogelijkheden tot contact wanneer de verzoekende partij in het buitenland zou verblijven, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat wanneer zij gescheiden zou worden van haar kind, dit onherstelbare negatieve gevolgen zal hebben voor hun band en dat er bovendien nog andere nefaste gevolgen zijn voor het evenwicht van het kind.

Waar zij erop wijst dat MCLANAHAN stelt dat kinderen die opgroeien zonder hun biologische vaders het gemiddeld minder goed doen dan kinderen die opgroeien met beide natuurlijke ouders, dat zij minder kans maken om de middelbare school af te maken en naar de universiteit te gaan, dat zij minder kans hebben om een vaste baan te vinden en te behouden, dat opgroeien met een alleenstaande ouder kinderen schaadt, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij zelf de redenen hiervoor opgeeft, doch geenszins aantoonde dat de omstandigheden waarin er sprake is van mindere kansen voor het kind, ook *in casu* van toepassing zouden zijn. De hoofdredenen voor de mindere kansen bestaan eruit dat een ontwricht gezin gewoonlijk minder financiële middelen heeft om aan de opvoeding en opleiding van de kinderen te besteden, minder tijd en energie om de kinderen op te voeden en te begeleiden en minder toegang tot gemeenschapsmiddelen die de inspanningen van de ouders kunnen aanvullen en ondersteunen. De verzoekende partij toont gelet op de motieven in de bestreden beslissing dat haar kind heden opgroeit in het gezin van de moeder en stiefvader, dat contact kan gehouden worden via de klassieke en moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken door het kind aan haar vader in het buitenland en dat financiële engagementen tegenover het kind door de verzoekende partij kunnen nagekomen worden vanuit het buitenland, aldus met een verwijzing naar het onderzoek van MCLANAHAN niet aan dat haar kind geschaad zou worden.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een onderzoek dat suggereert dat wanneer vaders in staat zijn zich vanaf het prille begin te binden aan hun baby's, zij een actievere rol zullen spelen in de ontwikkeling van hun kinderen en dit op de lange termijn zal leiden tot een betere psychologische gezondheid, eigenwaarde en levenstevredenheid van hun kinderen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing

geenszins het contact tussen de verzoekende partij en haar dochter ontzegt. De Raad herhaalt bovendien dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat *in casu* diende geoordeeld te worden dat voor het evenwicht van het kind de fysieke aanwezigheid in België van de vader cruciaal is en dat de klassieke en moderne communicatiemiddelen niet afdoende zijn om een affectieve band te onderhouden. Hierbij wijst de Raad er nog op dat niet enkel verwezen wordt naar de mogelijkheid tot contact via de communicatiemiddelen, doch ook op de mogelijkheid tot occasionele bezoeken van het kind aan haar in het buitenland. Door louter te wijzen op het feit dat het buitenland Irak is en dat zij haar kind slechts enkel keren per jaar zou kunnen zien, toont zij geenszins aan dat dit, samen met de mogelijkheden geboden via communicatiemiddelen, niet zou volstaan om de huidige affectieve relatie met het kind verder uit te bouwen en te onderhouden.

Gelet op voormelde vaststellingen, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat het duidelijk is dat het grondige onderzoek dat vereist wordt door het arrest K.A. niet gebeurde.

3.11. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 20 VWEU niet aangetoond, noch een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

3.12. Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 3, 9 en 11 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis van de Grondwet, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij nergens in haar betoog verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

Betreffende de artikelen 3, 9 en 11 van het Kinderrechtenverdrag moet bovendien worden gesteld dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Daarnaast kan ook nog worden gesteld dat de bestreden beslissing niet zozeer een maatregel betreffende een kind is, doch wel een beslissing die verzoekende partij zelf betreft. De bestreden beslissing impliceert ook niet dat de dochter van de verzoekende partij de bescherming en de zorg die nodig zijn voor haar welzijn – een recht dat ook is voorzien in artikel 24 van het Handvest van de grondrechten – wordt ontzegd. Betreffende de fysieke scheiding van haar vader, heeft de verwerende partij ook duidelijk aangegeven dat het best mogelijk is, wanneer de verzoekende partij in het buitenland verblijft, om contact te houden met haar dochter en de affectieve relatie verder uit te bouwen en/of te onderhouden via de klassieke en moderne communicatiemiddelen en/of via occasionele bezoeken van het kind aan de verzoekende partij in het buitenland. Er blijkt voorts niet dat de bestreden beslissing een ouderlijke ontvoering of een andere vorm van “*ongeoorloofde overbrenging*” van een kind, zoals voorzien in artikel 11 van het Kinderrechtenverdrag, in de hand zou werken. Daarenboven moet hoe dan ook worden gesteld dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Het is dus niet zo dat het feit dat de verzoekende partij een kind heeft met wie zij een relatie onderhoudt inhoudt dat de verwerende partij niet vermag om een groter belang toe te kennen aan het algemeen belang dat is gediend met het laten respecteren van een in het raam van de verblijfswetgeving rechtsgeldig genomen beslissing dan aan de belangen van de verzoekende partij en diens gezinsleden. De bepalingen van artikel 22bis van de Grondwet – die trouwens geen directe werking hebben (cf. *Parl.St.* Kamer 2007-08 nr. 0175/005,13) – doen hieraan geen afbreuk.

3.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van het Handvest voorzien in een gelijkaardige bescherming.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In deze zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59).

In voorliggende zaak betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld, betwist de verwerende partij niet dat de verzoekende partij de biologische en juridische vader is van een minderjarig kind. Zij heeft echter vastgesteld dat er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie van het kind tegenover de vader, dat het kind samenwoont met haar moeder en de heer C., die het feitelijk vaderschap opneemt sinds de geboorte van het kind, dat de echtgenoten het kind samen opvoeden samen met hun twee andere kinderen, dat de verzoekende partij haar vaderrol wenst op te nemen, dat het kind en de verzoekende partij nooit hebben samengewoond, dat er tot begin januari 2021 slechts sporadisch contact was met de dochter en er pas sinds januari 2021 sprake is van een opbouwende band tussen de verzoekende partij en de dochter, via tweewekelijkse bezoeken, dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder is en het kind opgroeit in het gezin van de moeder en stiefvader en daarom niet kan worden aangenomen dat de emotionele en psychologische ontwikkeling van het meisje fundamenteel zal verstoord worden door de tijdelijke scheiding van haar vader, dat gezien de context het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding met de verzoekende partij eerder beperkt is, dat niet blijkt dat de moeder niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg verder samen met haar echtgenoot C. te dragen, dat de rechtbank van eerste aanleg stelt dat de erkenning van de biologische vader in het belang is van de emotionele ontwikkeling van het kind doch dat de vaderrol vorm kan krijgen in het kader van een inreisverbod, dat nog geen formele bezoeksregeling tussen de ouders werd vastgelegd voor het kind, noch een officiële alimentatieregeling, dat niets de verzoekende partij belet, het inreisverbod respecterend, vooralsnog een bezoek- en financiële ondersteuningsregeling overeen te komen met de moeder, dat zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan de vader in het buitenland, het best mogelijk is om verder contact te houden met het kind en de affectieve relatie verder uit te bouwen en/of te onderhouden en dat financiële engagementen tegenover het kind ook kunnen nagekomen worden vanuit het buitenland.

Gezien een belangenafweging duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, is het betoog van de verzoekende partij betreffende het bestaan van een gezinsband niet dienstig.

Met haar betoog dat het gezinsleven enorm zou ontwricht worden indien zij geen verblijfsrecht zou krijgen en genoodzaakt zou worden om terug te keren naar Irak, dat dit tot gevolg zou hebben dat haar dochter zonder haar biologische en juridische vader zou moeten leven tot de leeftijd van zeven jaar, dat aangezien het in de eerste levensjaren van een kind enorm belangrijk is om zowel de aanwezigheid van een vader-

en een moederfiguur te hebben, een verwijdering het gezin enorm zou ontwrichten, dat het kind enkel banden heeft met België en ook zij reeds lange tijd in België verblijft, zodat het kind niet mee kan naar Irak en zij ook niet zonder haar kind kan terugkeren, toont de verzoekende partij, mede gelet op de uiteenzetting in punt 3.10., niet aan dat de voormelde belangenafweging foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk is of in strijd is met artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er hier nog op dat de bestreden beslissing geenszins vereist of er van uitgaat dat de verzoekende partij haar kind meeneemt naar Irak. Zij wijst er echter wel op dat occasionele bezoeken van het kind aan haar vader mogelijk zijn. Door enkel te stellen dat het kind enkel banden heeft met België, maakt zij niet aannemelijk dat voormelde overweging foutief, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM is.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het belang van het kind. Immers, zij heeft zich gebogen over de vraag of het aangewezen is voor het kind dat de verzoekende partij zich daadwerkelijk bij haar voegt, maar heeft geoordeeld dat gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak niet blijkt dat het kind dermate afhankelijk is van de verzoekende partij dat zij feitelijk gedwongen zou worden het grondgebied van de Unie als een geheel te verlaten, waarbij de belangrijkste overwegingen de feiten betreffen dat de verzoekende partij haar vaderrol wenst op te nemen, dat het kind en de verzoekende partij nooit hebben samengewoond en er pas sinds januari 2021 sprake is van een opbouwende band tussen de verzoekende partij en de dochter, via tweewekelijkse bezoeken, dat de voornaamste zorgdrager van het kind de moeder is en het kind opgroeit in het gezin van de moeder en stiefvader en daarom niet kan worden aangenomen dat de emotionele en psychologische ontwikkeling van het meisje fundamenteel zal verstoord worden door de tijdelijke scheiding van haar vader, dat gezien de context het risico op emotionele ontwrichting van het kind door de scheiding met de verzoekende partij eerder beperkt is, dat niet blijkt dat de moeder niet in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg verder samen met haar echtgenoot C. te dragen, dat de vaderrol vorm kan krijgen in het kader van een inreisverbod, dat niets de verzoekende partij belet, het inreisverbod respecterend, vooralsnog een bezoek- en financiële ondersteuningsregeling overeen te komen met de moeder, dat zowel via de klassieke of moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van het kind aan de vader in het buitenland, het best mogelijk is om verder contact te houden met het kind en de affectieve relatie verder uit te bouwen en/of te onderhouden en dat financiële engagementen tegenover het kind ook kunnen nagekomen worden vanuit het buitenland.

Gelet op het geheel van motieven omtrent het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kind is een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij en haar kind enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Nu een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, wordt evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 7 van het Handvest aannemelijk gemaakt.

3.14. Waar de verzoekende partij betoogt, in een derde onderdeel, dat een aanvraag tot gezinshereniging slechts limitatief kan worden geweigerd op grond van de redenen vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat een openstaand inreisverbod hierbij niet is opgenomen in de wet of de Europese regelgeving als reden, dat zij ook geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde, dat het inreisverbod louter genomen werd op grond van een aanhoudingsbevel doch dat zij later weer in vrijheid werd gesteld, dat zij niet definitief werd veroordeeld, dat een actueel gevaar voor de openbare orde niet kan worden aangetoond louter op basis van het aanhoudingsbevel en dat bovendien de staatsveiligheid bevestigt dat er geen bezwaren zijn ten opzichte van haar, wijst de Raad er op dat het gegeven dat deze mogelijkheid – een weigering bij een “openstaand inreisverbod” – niet is voorzien in artikel 43 van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat voor de aanvraag gezinshereniging werd ingediend en aan de vaststelling dat de verzoekende partij vooreerst toegang moet hebben tot het grondgebied en er aldus geen geldig inreisverbod mag zijn om de aanvraag in overweging te nemen. De Vreemdelingenwet voorziet ook nergens dat wanneer een aanvrager gezinshereniging onder een inreisverbod staat, er een onderzoek moet gevoerd worden naar en worden gemotiveerd omtrent het actuele, werkelijke gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

3.15. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER